

constant in strijd met zijn kooplust bij het zien van alle weelde om hem heen.

Het was toch niet verstandig om je toe te geven aan alle hebbedingetjes. Blijkbaar was hij een van de weinigen, want velen liepen met gevulde draagtassen. Als student was hij beperkt in zijn financiële uitgaven en bovendien begon zijn collectie bijzondere boeken en prenten nu al uit de hand te lopen. Maar het boek dat hij zocht van de schrijver, Karel van de Woestijnen, had hij op de beurs niet kunnen vinden.

Er waren wel enkele van zijn gedichtenbundels beschikbaar maar dat was niet wat hij zocht. Zijn vriend Johan vroeg hem om het boek voor hem op te sporen. De titel luidt "In de tuin van mijn vader".

Johan had namelijk een bouwvallig pand gekocht in het centrum van Gent. Er zal nog enorm veel werk verzet moeten worden om het geheel weer in originele staat terug te brengen. Maar de charmes van het oude pand was voor Johan doorslaggevend om toch aan het enorme project te beginnen. Daar kon Dylan zich wel in vinden. De renovatiewerkzaamheden deed hij in zijn schaarse vrije tijd. Hij was docent op de middelbare school, en deze op te knappen pand was voor hem financieel net haalbaar. Toevallig was het oude pand de ouderlijke woning van een bekende schrijver. Daar was Karel van de Woestijne geboren en getogen. Daar zou hij een aantal van zijn werken geschreven hebben. Johan had alle uitgaven van de schrijver verzameld, op één na.

Toen hij bezig was met het afpellen van de vele lagen behang die er in de afgelopen honderd jaar steeds bij waren gekomen, die op zich al een interessante terugblik in de tijd geven, kwam uiteindelijk de originele laag vrijwel onbeschadigd tevoorschijn.

Het behang was gespaard gebleven vanwege de dikte van het papier. De kleuren van de voorstellingen waren nog in goede staat. Daarom besloot hij om het oude, originele behang niet te

verwijderen. Het kantoortje kreeg daardoor weer de aangename oude sfeer als van weleer. Het fruit- en boomgaard motief van het behang met zijn sierlijke bladeren gaf het maffe kantoortje een aangename buitensfeer. Hier had Karel van de Woestijne gezeten toen hij zijn werken schreef. Men wist van hem dat hij een gesloten persoon was, en maar zelden onder de mensen kwam. Hij verkoos zijn tijd te besteden door te schrijven en wel "in de tuin van zijn vader". Zo noemde zijn vader zijn kantoortje te midden van de appelboomgaard.

Volgens vele van zijn lezers was hij aan het manuscript begonnen, maar niemand wist zeker of het wel was uitgebracht. Ook het oorspronkelijke manuscript was nergens meer terug te vinden.

Op de boekenbeurs sprak ik de oude man aan die op zijn stand opvallende boeken en prenten had liggen. Het waren vooral oude reisverslagen van verre oorden. Hoewel Dylan regelmatig de boekenbeurs bezocht, had hij de betreffende verkoper hier nog nooit ontmoet. Omdat de man op leeftijd was, nam hij aan dat hij wel veel van boeken af moest weten. Toen Dylan hem aansprak staakte hij het gerommel in de dozen met voorraad.

"Mijnheer, ik ben op zoek naar een boek van Karel van de Woestijne", vroeg Dylan hem.

"Wat zeg je mijn zoon", zei hij terwijl hij met een hand zijn rechter oorschelp vergrootte.

"Mijn gehoor is niet meer zo best, weet je", zei hij voorover gebukt over zijn tafel met boeken.

"Karel van de Woestijne, mijnheer", zei hij nogmaals.

De man keek bedenkelijk en knikte met zijn hoofd alsof hij de oplossing heeft gevonden. "Ja.... ja, zijn naam zegt mij wel iets, maar het schiet me op het ogenblik niet te binnen."

"Mijn geheugen laat me de laatste tijd steeds vaker in de steek, weet je", zei hij zorgelijk.

"Als het een schrijver uit de omgeving is, moet ik het wel weten.

“De schrijver kwam uit Gent”, antwoordde Dylan.

“Ik ben er heel lang naar op zoek en tot op heden zonder succes.”

“Laat me er rustig over nadenken, misschien schiet het me wel weer te binnen.”

“Als hij uit Gent kwam, moet ik het wel weten en zal ik enkele van zijn boeken wel thuis hebben liggen.”

“Ik kan onmogelijk al mijn boeken naar de beurs brengen, begrijp je”, zei hij verontschuldigend.

“Als je het een kans wilt geven mag je een keer bij mij langs komen en misschien heb ik het wel voor je klaarliggen”, zei hij hoopgevend.

Dylan was aangenaam verrast toen de oude man hem bij hem thuis uitgenodigde. Hij bedankte hem en beloofde om zeker eens langs te komen. Zou hij toch het boek weten op te sporen?

Dylan was tweeëntwintig jaar en studeerde geschiedenis op de hoge school hier in de stad. In zijn vrije tijd hielp hij zijn ouders in hun winkel met de verkoop van antiquiteiten. Zelf is hij meer geïnteresseerd in antiquariaten, oude boeken en oude prenten, oude landkaarten en correspondenties van belangrijke personen, en dergelijke. Hij mag zelf wel zeggen dat hij veel van deze zaken af weet en daarom doen menigeen een beroep op hem, aangaande expertise van oude prenten en boeken, en het opsporen van zeldzame stukken. Om hier in Antwerpen te wonen, in het centrum van cultuur mag men wel zeggen, had hij veel voordeel in dit werk gehad. De stad heeft in het verleden vele belangrijke wetenschappers en pioniers grootgebracht. Ook vele markante gebeurtenissen hadden met de stad te maken gehad. Zoals kapitein en wetenschapper, Adriën de Gerlache die met zijn schip “Belgica”, met de bekende Noorse poolreiziger Amundsen vanuit Antwerpen in 1897 naar Antarctica vertrok.